

moet opstappen; u begrijpt, 't is al laat en m'n vrouw wacht. Kan ik u misschien ook nog met iets helpen, met schrijfwerk of zoo?"

„Och dank u" — zei de korte, — „we hebben maar zoo weinig kennissen, en wat er gedaan moest worden is vrijwel afgeloopen. En 't is ook maar beter in zulke dagen de dingen zèlf te doen... 'k weet 't niet, ik heb zoo'n behoefte om druk bezig te zijn..."

„'t Is waar," knikte, met een gezicht van „is 't niet zoo?" tegen de anderen, en meteen medelijdend lachend, nicht Stoeters.

En de lange zei, heel laag en zacht 'r stem: „U wil moe zeker nog wel even zien — u had altijd zoo met 'r op..."

Hij, vreezend onhartelijk te schijnen, wilde wel gaan, maar 't nuchter denken van wat 'ie daar nou an had, om dat lijk te zien, waarom ie zich nou per se beroerd zou maken, duwde 'm terug op z'n stoel, en — moeite doende om 't flink te zeggen zoodat ze niet zouden meenen dat 'ie bang was — hoorde hij plots, vreemd hard, als van 'n ander, in die onwrikbaar zware stilte z'n woorden: „Nee, dank u, dat doe 'k maar liever niet."

En de korte goedig: „Och, 't is ook al zoo donker, en dan met 'n lamp, dat is ook niet gezellig."

„Nee," zei 'ie, nu een goed uitvluchtje gevonden — „nee, ik heb nou 'n prettigen indruk van uw moeder, zooals ze daar vriendelijk voorbij me kantoor kwam, en toen ze zoo hartelijk kushanden maakte..."

Maar de lange hield aan, gemaakt sprekend met officieel somber geluid: „U zult ons toch wel de eer willen aandoen van moeder de laatste eer te bewijzen?" ...

„O, zeker, heel graag, daar stel ik bepaald prijs op" ... En terwijl hij opstond, ging de lange verder, juist weer vattend den zelfden toon: „dan kunt u moe altijd nog gaan zien... Dan voor 't laatst!"

Krampachtig trok 'r gezicht samen, regelmatig schokkend 'r hoofd, en vlug veegden de handen de tranen van de oogen op de stijve ponnie...

Hij stond juist voor d'r om 'r goeden dag te zeggen, moest nu wachten, wist niet wat 'ie zeggen zou. Hij had even lust om, net alsof 'ie 'r huilen niet zag, 'r zijn hand toe te steken, kregel omdat zij 'r dat bijgevoegd had: „dan voor 't laatst," — eenvoudig om 'r medelijden met zich zelf op te wekken. Maar hij hield 't terug, omdat de korte zoo eenvoudig bleef kijken, met 'r strakken lach. Die zei eindelijk droogjes:

„Na, meneer gaat weg."

En toen met 'n nat week geluid zei de lange: „Ik dank u, dank u meneer, voor uw belangstelling," Ze hield z'n hand vast, zocht naar nog 'n sentimenteelen zin, — dat voelde'n 'ie, — en ja, daar kwam 'ie, gierend in 'n snik: „Och, vergeet ons niet nou moeder er niet meer is... nou zijn we wéézen..."

Hij boog vlug, liep snel de gang uit, de trap af, zoo hard dat de meid 'm niet bij kon houden naar de deur, om in god'snaam weer frissche lucht te halen...

Hij voelde tegenzinnig dat officieel bij mekaar gaan zitten, daar in die